

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Miranda Dickinson
WHEN I FALL IN LOVE

Copyright © Miranda Dickinson, 2012
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00641-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Miranda Dickinson

KAD LJUBAV POZOVE

Prevela Jasmina Đorđević

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

Za Kim
Bez tebe, ova priča ne bi bila ovako hrabra

*San koji sanjate sami samo je san.
San koji sanjate zajedno je stvarnost.*

Džon Lenon

Poglavlje 1

NIJE TREBALO DA BUDE OVAKO

„Izvinite, gospođice?“

Elsi Mejnard podigla je pogled s dopola precrtanog spiska za kupovinu i ugledala gromadu od čuvara kako joj stoji na putu. „Zdravo. Izvinite, ja u stvari žurim pa ako biste...“

„Moraću da vas zamolim da pođete sa mnom.“

To joj danas nimalo nije trebalo. Ne samo što je četrdeset pet minuta kasnila na pauzu za ručak zbog naročito upornog prodavca korneta, već je, u žurbi da kupi sve stvari sa spiska, otišla s posla bez kišobrana upravo kada se nebo otvorilo. A sada i ovo...

„Upravo sam vam rekla, nemam vremena da stanem.“

Glomazni čuvar uzdahnuo je od dosade i krajnje teško spustio ogromnu šaku na njeno rame. „Moraću da insistiram, gospođice. Verujem da imate robu koju niste platili, pa ako biste bili ljubazni da pođete sa mnom nazad u prodavnicu.“

O čemu je ova planina od čoveka govorila? Naravno da je platila! Šta on misli, kakva je ona? Razgnevljena i od same pomisli na to, Elsi je zaustila da se pobuni, ali ju je novi glas prekinuo.

„Ćao! Mogu li ja da pomognem?“

On je bio mlad, moglo bi se reći i lep, s tamnosmeđom kosom i zelenim očima. Sve je na njemu ostavljalo utisak osobe sa savršenom kontrolom: od uredne frizure do dobro skrojenog odela i kaputa koji je nosio,

zajedno s činjenicom da je, izgleda – što ju je baš iznerviralo – bio otporan na ogromne kapi kiše koje su natapale Elsinu previše tanku uniformu i čarape. Preko njegovog ramena, Elsi je ugledala plavokosu mladu ženu u tirkizno-crnoj uniformi konobarice iz pedesetih, koja je izgledala kao da joj je neko upravo sasuo kofu vode na glavu – i duša ju je zaboljela kada je shvatila da je to, zapravo, bio njen odraz u izlogu prodavnice.

Osmeh gospodina otpornog na kišu verovatno bi bio dobrodošao da Elsi nije pretpostavila da se on osmehuje jer uživa u pogledu na nju: natopljenu, usplahirenu, dok se koprcala od stida na stepeništu apoteke u glavnoj ulici.

„U redu je, hvala. U pitanju je nesporazum...“, počela je, ali Kilimandžaro od čoveka skrenuo mu je pažnju s nje, zahtevajući pažnju najnovijeg muškog dodatka tom uličnom spektaklu.

„Nije platila te stvari“, rekao mu je poverenički, pokazujući debelim prstom preparat za hemoroide i preparat za omekšavanje cerumena u Elsinoj ruci.

O! Blagi! Bože! Razgnevljena jer je optužena za krađu, Elsi je potpuno zaboravila na dva predmeta u ruci, od kojih vrlo verovatno nije bilo ničega više ponižavajućeg na kugli zemaljskoj. Ali naravno da ih je platila! Zar nije?

Mladić je potiskivao osmeh, a Elsi je osetila da joj se stomak ponovo prevrće dok su hladne kapi prodirale iza kragne i počinjale da joj teku niz vrat. „Siguran sam da je reč samo o malom nesporazumu“, nasmešio se prijatno ogromnom čoveku, koji je i dalje stezao Elsino rame. „Vidite, evo dvadeset funti. Sigurno ne košta više od toga, zar ne?“

Kratak blagi pogled blesnuo je preko čuvarovog čeličnog lica. „Pa...“

Osetivši da njegov protivnik slabi, mladić je još više razvukao osmeh. „Pretpostavljam da ovakve stvari vidate svakog dana, a? Ljudi dolaze da kupuju za vreme pauze za ručak, ostave mozak u kancelariji, moraju da kupe gomile stvari i onda im se omakne.“ Svoju nevinu iskrenost skrenuo je ka Elsi, što je verovatno trebalo da je umiri, ali je imalo sasvim drugačije dejstvo. „Mislim, ova devojka deluje sasvim dražesno i nije baš tipičan kradljivac, zar ne?“

Čelični pogled vratio se dok ju je planina od čoveka posmatrala. „Ima nas raznih.“

Kad ljubav pozove

„Siguran sam da je tako, gospodine, ali verujte mi, na poslu viđam svakakve prestupnike i mogu da ih prepoznam na kilometar. Ovo, gospodine, nije jedan od njih.“

Ovo? Uprkos pomoći koju joj je elegantno odeveni stranac očigledno nudio, činjenica da je bila označena kao predmet prevršila je svaku meru. „E pa stanite malo...“

Tiradu za koju se spremila prekinula je podignuta šaka u rukavici i pogled koji je pretio opasnim posledicama ako se suprotstavi tom gestu. Pušeci se, ukopala se u pločnik natopljenim potpeticama i sevnula pogledom ka njemu.

„Dajte, dvadeset funti?“ nastavio je on. „Čak ću se vratiti u radnju s vama da uzmem račun. Ne možete reći da može poštenije od toga, zar ne?“

Na Elsino zaprepašćenje, čuvar je slegnuo pozamašnim ramenima i pustio je. „Meni je svejedno“, progundao je, strpao novčanicu od dvadeset funti u džep i okrenuo se ka apoteci. „Samo reci svojoj devojci da sledeći put bude pažljivija.“

„Šta? Ja nisam njegova dev...“

„Naravno! Ostani ovde, *dušo*! Vraćam se za sekund.“ Smešeci se kao reklama za pastu za izbeljivanje zuba, namignuo je Elsi dok je s čuvarom ulazio u apoteku.

Zureći s krajnjom nevericom u sumnjive preparate u ruci, Elsi je ostala sleđena u mestu, pokušavajući da obradi ono što se upravo desilo. U jednom trenutku jurcala je po ogromnoj apoteci na uglu Nort strita i Kvins rouda u Brajtonu, tražeći vlažne maramice i maskaru, a u drugom ju je prekinuo otac koji ju je pozvao da mu kupi ponižavajuće, ali za njega neophodne stvari. Možda su joj misli odlutale, naročito kad se u obzir uzme bitna odluka koju je donela tog jutro – ali ona jeste platila te stvari, bila je sigurna u to. Ko bi uopšte hteo da ukrade preparate za šuljeve i cerumen? Sigurno ne Elsi Mejnard, zamenik menadžera u kafe-sladoledžinici *Sandey i Šer*, moralno ispravan građanin Brajtona i poslednja osoba na planeti koja bi i pomislila na krađu. Čak i kada je bila tinejdžerka, uvek je imala besprekoran dosije, a njen strah od zapadanja u nevolju bio je pojačan time što je bila svedok posledica kakve su imali nestašluci njenih dveju starijih sestara (koji su najčešće podrazumevali preterivanje s alkoholom i vraćanje kući policijskim automobilom).

„Eto, sve je sređeno.“ Nasmješeni se vratio, s licem obasjanim trijumfalnim sjajem zbog svog kavaljerskog podviga. Pružio joj je račun. „Naporan dan, a?“

„Platila sam ovo“, insistirala je Elsi, dok ju je žaoka nepravde još peckala.

„Nisi. Ali u redu je, sve sam sredio.“

Vraćajući mu račun, Elsi je zgrabila novčanik iz mokre tašne i ljutito počela da prelistava račune. „Vidi, ne znam ko si ti, i nije da sam nezahvalna, ali taj tip je pogrešio. Tačno se sećam da sam za te stvari dala novčanicu od dvadeset funti. Znam to, jer sam u novčaniku imala samo jednu dvadeseticu, koju sam uzela s bankomata, a ona sada, kao što vidiš, nije... O...“ Srce joj je sišlo u mokre pete dok je izvlačila presavijenu novčanicu od dvadeset funti, baš odande gde ju je smestila pre nego što je ušla u apoteku.

Mladićev glas je smekšao. „Sve je u redu – stvarno. Dešava se svima.“ Pružio joj je ruku. „Ja sam Torin, uzgred. Torin Stjuart.“

Još ošamućena od otkrića svog nenamernog srozavanja na sitni kriminal, Elsi se rukovala s njim. „Elsi Mejnard.“

„Drago mi je što smo se upoznali, Elsi Mejnard“, nasmešio se Torin. „Bilo bi bolje da su okolnosti drugačije, naravno, ali drago mi je što sam mogao da pomognem. Pa, šta misliš o kafi? Izgledaš kao da bi ti prijala, a i sklonićeš se s kiše.“

Temeljno ponižena i ophrvana neizdrživim nagonom da se skloni iz ove situacije, Elsi mu je gurnula novčanicu od dvadeset funti u ruku i krenula. „Žao mi je, stvarno moram da idem.“

„Hej, čemu žurba?“

„Sad sam na pauzi za ručak, a ona se završila pre dvadeset minuta.“ Elsi se okrenula, nadajući se da će ga brzina koraka sprečiti da krene za njom niz ulicu.

Na njenu žalost, Torin nije bio od ljudi kojih se moglo lako otresti. „Ma daj! Maločas sam ti spasao život. Sigurno sam time zaslužio bar da popijemo kafu? Ja častim ako je novac...“

E to je bila poslednja kap! Dok joj je krv besno hućala u ušima, Elsi se okrenula ka njemu. „Izvini? Zapravo, imam novac. Koji deo rečenice *kasnim na posao* nisi razumeo? *Kasnim na posao* i natopila me je ova glupava kiša i, veruj mi, poslednje što bih sada želela jeste da igde odem s tobom. Vratila sam ti novac i ništa ne dugujem.“

Kad ljubav pozove

„Da li tako zahvaljuješ svim svojim spasiocima?“ Iskra u njegovom okruženju pokrenula je drugi talas Elsinog gneva.

„A šta misliš, ko si ti, Lancelote? I gde ti se isključuje petljanje u tuđa posla? Sasvim sam sposobna da se staram o sebi, znaš. Nisam nikakva damica u nevolji koju krupni i snažni tip treba da spasava. Sama bih sredila situaciju, bez tvoje pomoći. Snašla bih se. Zato, hvala ti mnogo što si uskočio, ali zaista nisi morao.“

Torin je zastao, a Elsi je osetila tračak zadovoljstva dok je odlazila. Istini za volju, jeste joj pomogao da se oslobodi čeličnog stiska čuvara, ali nije morao da se diže u oblake zbog toga ili da pokuša da preokrene situaciju u nekakvu emotivnu ucenu kako bi otišla s njim na kafu. Neki ljudi stvarno nemaju obraza!

„Ne-ve-ro-vat-no!“, doviknuo je glas iza nje.

Elsi je zarežala i ubrzala korak, izbegavajući ljude koji su u pauzama za ručak obilazili prodavnice i jurili kroz upornu martovsku kišu. *Da li ovaj tip ikada odustaje?*

„Pomislio sam da izgledaš kao neko kome je potrebna pomoć“, nastavio je Torin, hvatajući korak s Elsi, dok su zajedno jurili niz ulicu. „I samo sam pokušao da te spasem ponižavajuće situacije koja je mogla da se završi i na sudu. Pa, prava sam budala!“

„Sam si to rekao“, promrmljala je Elsi, želeći svim srcem da on shvati poruku i ostavi je na miru.

„Kakva nezahvalnost! Neke žene bi ono što sam upravo uradio smatrale kavaljerstvom.“

„A neke žene bi pomislile da si patetični muškarac na ego-tripu, koji pokušava da deluje superiorno. *Ostani ovde, dušo...* kao da sam nekakva fufica bez mozga! Šovinizam nije kavaljerstvo, druškane!“

„O, dakle, sprečavanje čuvara da te odvuče nazad u prodavnicu na očigled pola Brajtona bilo je snishodljivost, je li tako?“

Naravno da nije, ali Elsi je bila umorna, postićena, mokra do gole kože i nije nameravala da popusti dosadnom čoveku koji je i dalje delovao nepromoćivo. „Žao mi je, zaista nemam vremena za ovo.“

„Vremena za šta? Za to da ti se kaže koliko si nerazumna?“

Elsi se prazno nasmejala dok je zaobilazila reklamnu tablu ispred kafe, koja joj se našla na putu. „O, dobro, ja sam nerazumna!“

Miranda Dickinson

„Da, jesi. Mogu li te podsetiti da je postojala velika verovatnoća da čuvar ne bi dopustio da stvar prođe tek tako?“

„Otkud znaš? To nikako ne možeš da znaš!“

Pratio je njenu brzinu, u korak, primičući zajapureno lice njenom. „To je svima bilo očigledno! Samo je trebalo da vidiš sjaj u njegovom oku i znala bi da je nameravao da te iskoristi kao primer. Mogao je da zove policiju, da zatraži odlazak na sud, kaznu... dosije u policiji!“

Elsi je naglo stala i okrenula se ka njemu. „Dobro, dosta! Verovao ili ne, danas na umu imam mnogo toga bitnijeg nego da li bih završila s dosijeom u policiji da se ti nisi umešao. Zahvalila sam ti, vratila sam ti novac, šta bi još mogao da tražiš od mene?“

Teško dišući, Torin je podigao ruke. „Ništa. Očigledno ništa.“ Onda, na Elsino iznenađenje, umesto da joj dobaci nekakvu pametnu opasku, on se odmakao, okrenuo i nestao u gužvi.

Da nije videla iskreno razočaranje u njegovim očima, Elsi bi prosto sve zaboravila. Međutim, njegov pogled izazvao je dašak savesti koji je sasekao njenu preneraženost kao kosa. Trepćući da otrese kišne kapi koje su padale sa šiški, stajala je usred kupaca koji su mleli sve pred sobom, dok se scena od pre deset minuta ponovo odigravala u njenim mislima.

Uporna zvonjava mobilnog telefona grubo ju je vratila u sadašnjost.

„Halo? O, čao, tata! Da, nabavila sam ti ono. Doneću ti posle posla.“

Pogledavši poslednji put niz ulicu, Elsi je stresla dosadnu sumnju iz misli.

„Čudak“, rekla je sebi. „Očigledno pravi čudak.“

Poglavlje 2

IDEMO DALJE...

Kada je Elsi kasnije tog dana zaustavila automobil ispred očeve tro-spratne kuće, gusti sivi oblaci već su opseli brajtonsko nebo i sipali kišu po ulicama primorskog grada. Uprkos svim naporima da se zaštiti od pljuska držeći torbu iznad glave dok je jurila od automobila do ljubičastih ulaznih vrata od drveta i mutnog stakla, opet je stigla natopljena.

Zveckanje hvatača vetra iznad vrata i opojni miris toplog ulja pačulija i nag čampa mirišljavih štapića u trenu su je umirili dok je ulazila u hodnik i polazila ka zavesi od indijskih perlica, koja je zaklanjala ulaz u kuhinju. Prošlo je mnogo godina otkako se odselila, ali kad god bi se vratila, ovo mesto delovalo je kao dom.

Džim Mejnard zasijao je kada je Elsi ušla u kuhinju. Već je skinuo radnu odeću, zamenivši ozbiljno poslovno odelo omiljenom nepalskom košuljom, vrećastim vojničkim pantalonama i jarkonarandžastim martinkama. Elsi mu je uzvratila osmehom. Uvek je više volela da ga vidi u opuštеноj odeći, s omiljenom zlatnom mindušom u uvu: bila je to iskrenija verzija njegove ličnosti. Njegovo drugi lice bio je poštovani brajtonski biznismen, koju je prihvatio kad je od svog oca preuzeo prodavnicu stilskog nameštaja.

„To je moja omiljena najmlađa ćerka!“, uzviknuo je, obavijajući je jednim od svojih čuvenih očinskih zagrljaja, koji je danas bio gostoljubiviji nego inače. „Dobar dan?“

Elsi je otvorila jarko obojenu emajliranu čajnu kutiju i ubacila dve kesice čaja od đumbira i cimeta u rukom oslikani svetloplavi čajnik – poklon Džimu od Gvin, srednje kćerke, kada je započela posao s grnčarijom u Šoramu na Moru, pre četiri godine. „Zapravo, grozan dan.“ Nasmešila se ocu. „Ali bolje je kada sam ovde.“

„Drago mi je, dušo. Znao sam da postoji razlog što nam je danas trebalo ulje pačulija. Sedi, duboko udahni i ispričaj svom starom ćalcu o tome.“ Džim je skinuo čajnik koji je zapištao na šporetu i pripremio čaj. „Šta se desilo?“

„O, ništa u stvari. Samo sam imala malu neprijatnost za vreme ručka.“

Otac se spremao da pita dalje, kada su se kuhinjska vrata otvorila i hor zapeva *lopov!*, ispunivši kuhinju, praćen glasnim i kreštavim smehom.

Elsi je zarežala dok su njene dve sestre skakale na nju, vičući, smejući se i rasturajući joj kosu. Ponekad je biti blizak sa sestrama (i slati im poruke čim vam se nešto desi) veoma loša stvar.

„Naša mala sestra – sitni lopov!“ Dejzi Mejnard se smejala, zabacujući savršeno friziranu plavu kosu i pljeskajući vitkim rukama kada je ugledala sestrično razočaranje. „Tako sam ponosna!“

„Htele smo usput da ti kupimo torbu i masku u prodavnici kostima, ali je junior odlučio da se razigra“, dodala je Gvin, potapšavši svoj nabrekli stomak. „Izgleda da će ti ovaj biti saveznik, Els.“

Elsi se nasmešila, uprkos postidečnosti, i pružila ruku da pomiluje sestričin pozamašni stomak. „Imaš ukusa, mali. Samo se drži tvoje tetka Elsi i ostaćeš relativno normalan.“

„Iako će te uključiti u porodični kriminalni posao pre nego što toga postaneš svestan“, dodade Dejzi, i ona Gvin ponovo počеше da se smeju.

„O kakvom to kriminalu pričate?“ Džim je naizmenično gledao kćerke, pokušavajući da prati o čemu govore. Pošto im je majka napustila porodicu kada su tri devojčice bile male, Džim je preuzeo ulogu jedinog sudije u haosu poznatom kao sestre Mejnard i često je ostajao zaprepašćen njihovom beskrajnom energijom i vratolomnom brzinom razgovora.

„Naša sestra danas je zamalo uhapšena jer je krala u prodavnici!“ rekla je Gvin, stenjući dok se pažljivo spuštala na stolicu uz kuhinjski sto. Njene plave oči vragolasto su blesnule dok je skidala gumicu sa zgloba i

Kad ljubav pozove

vezivala talasastu plavu kosu u labavu punđu na potiljku. „Ko bi pomislilo, a? Naša sentimentalna Elsi je kriminalni genije!“

„Bio je to nesporazum!“, pobunila se Elsi. „Rešila sam situaciju.“

„Stvarno? Ti si je rešila?“, pitala je Dejzi, izvijajući obrve.

„Da“, odgovorila je Elsi čvrsto, ponovo zažalivši što ih je nizom poruka tako detaljno obavestila o popodnevnom događaju. „Imala sam mnogo toga na umu i stvarno sam mislila da sam platila. Na kraju je bilo očigledno da sam pogrešila.“

„O!“ Džim im je pružio šolje s čajem, ne sasvim siguran kako da reaguje na to otkriće. „Pa, čovek se uči dok je živ, a?“

Ispunjena talasom ljubavi prema ocu, Elsi mu je stegla ruku dok je prihvatila šolju. „Tako je. I vidiš, tata, sve je u redu.“

„Drago mi je što to čujem. E sad, malo sam pekao sinoć. Ne znam mogu li da zainteresujem neku od vas za krišku slatkog hleba s bananama i orasima?“

To je dočekano horom odobravanja pa je Džim, oduševljen, otvorio staru konzervu *rouziz* čokoladica, kako bi poslužio svoj najnoviji kulinarski trijumf. Dok su on i Gvin ćaskali, Dejzi je zgrabila Elsinu ruku i odvušla je u mali hodnik ispred kuhinje.

„Pa?“, pitala je, prekrstivši tanke ruke i uputivši Elsi klasičan pogled starije sestre.

Elsi nije padala na to. Uspevala je da se odupre najstarijoj sestri mnogo puta proteklih godina i nije planirala da danas počne da je se plaši. „Šta pa?“

„Znaš ti dobro šta, Elsi Mejnard. Zašto nisi pomenula tipa?“

Elsi je slegla ramenima. „Tata ne mora da zna.“

„Otkud ti to? Taj zgodni stranac spasao te je hapšenja, za ime božje!“

„Ššš! Tiše... I nisam rekla da je zgodan.“

Utišavši glas do promuklog šapata, Dejzi je prevrnula očima. „Ne bih se baš složila. U svakom slučaju, zašto si toliko ljuta zbog toga? U redu je priznati da ti je bila potrebna pomoć. To nije nikakva kritika. Ne znači da ne možeš da se izboriš sama ili nešto slično...“

Elsi je dovoljno slušala. „Pusti to, Dejzi! Hajde da... pričamo o nečemu drugom.“

Dejzi se pokajala i prebacila ruku preko Elsinog ramena. „U redu je, medena. Žao mi je. Pa, je li bio zgodan?“

„Dejzi!“

„Ma daj, Elsi, udovolji mi!“

„Recimo da jeste – na iritirajući vodootporan način. Nisam ga baš pažljivo zagledala.“

Neodređen izraz prešao je preko Dejzinog lica. „Dobro. To je dobro.“

Kasnije, dok su Mejnardovi sedeli za trpezarijskim stolom u velikoj dnevnoj sobi na prvom spratu i jeli tadžin od povrća, s libanskom salatim i bisernim kuskusom (Džimovom omiljenom hranom), Elsi je odlučila da objavi odluku kojom je bila zaneta kada je nenamerno postala lopov. Ona joj je bila na pameti cele nedelje, još otkako je odlučila da najzad otvori malu kutiju obloženu satenom boje čokolade, koja joj je osamnaest meseci stajala pored kreveta. Tog jutra odlučila je: prvi korak u nastavljanju života...

„U redu, drago mi je što ste svi ovde – i sedite – jer želim nešto da kažem.“ Nasmešila se pogledima punim iščekivanja na licima njenih najbližih i najmilijih. „Nemojte da paničite, vest je dobra – bar tako mislim.“ Udahnula je da se smiri. „Rešila sam da ponovo počnem da izlazim s muškarcima.“

„O, Els...“ Gvin je pocrvenela i briznula u plač, na radost sestara. Otkako je otkrila da je trudna, inače pragmatična srednja sestra Mejnard postala je emotivna ruina: nekontrolisano je jecala zbog svega, od pesama na radiju u automobilu do televizijskih reklama za sofe i hranu za kućne ljubimce. Smejući se sopstvenom emotivnom stanju, prihvatila je kutiju maramica, koju je otac uvek držao u blizini za takve prilike, i obrisala oči. „Čoveče, kakav sam slabić! Nadam se da beba neće imati traume zbog sveg ovog cmizdrenja. Tako sam... srećna zbog tebe, dušo.“

Džim je pružio ruku preko stola i uzeo Elsinu. „Moja hrabra devojčica. Osećaš li se dobro zbog toga?“

Elsi je mogla da oseti kako drhti, ali znala je da je dobro. „Prestravljena sam – mislim, nemam pojma kako ću to izvesti niti kako se to sada radi – ali osećaj je dobar.“

„Mi možemo da ti pomognemo“, rekla je Dejzi, klimajući izbezumljeno glavom, a od tog predloga Elsi je osetila blagu uzbunu. Dejzi se ponosila provodadžijskim sposobnostima, iako se nekoliko njenih posredovanja završilo užasnim sastancima i gadnim raskidima. Ali opet, po Elsinom mišljenju, kada je osoba tako opušteno divna kao Dejzi

Kad ljubav pozove

Mejnard, s uspešnom karijerom i bogatim dečkom građevincem, da li je zaista mogla da shvati opasnosti romantičnih izlazaka?

„Obećaj mi jedno, draga: drži se dalje od onih užasnih internet prezentacija za sklapanje prijateljstava“, umešao se Džim, izazvavši zaprepašćenje svojih triju kćeri. „Ne, ozbiljan sam. Prošle godine sam se prijavio na dva i bio sam krajnje razočaran.“

Neočekivano otkrivanje Džimove tajne istorije internet sastanaka privremeno je skrenulo razgovor s teme i Elsi se malo opustila dok je oko nje lebdela neverica. Posle celonedeljnog čekanja trenutka da kaže porodici šta je planirala, sada se osećala čudno smireno. Bila je to ispravna i bitna odluka.

Volim te jer si hrabra i snažna i uvek znaš šta treba da uradiš.

xx

Bila je to prva poruka sa uredno naslagane gomile u nekadašnjoj kutiji od čokolade, a odnosila se na pedesetu stavku Spiska:

50. Pročitaj poruke iz kutije – sve.

Elsi je bilo potrebno osamnaest meseci da se natera da je otvori, a pomisao na njen nepročitani sadržaj bila je čudno utešna. Kada je prošlog ponedeljka rešila da ispuni sve do poslednje stvari sa Spiska, osećala se pomalo kao da je ponovo srela starog prijatelja. I čim je pročitala prvu poruku, Elsi je znala da je trenutak pravi. Ta poruka imala je savršenog smisla – i odmah je znala šta da radi.

„Au“, rekla je Šer Petinger, vlasnica kafea *Sandey i Šer*, kada joj je Elsi rekla za vest nedelju dana posle incidenta s krađom. „I sigurna si da si spremna da ponovo zaroniš u mutne vode izlazaka prepune ajkula?“

Elsi je napravila grimasu. „Pa, kad to tako kažeš, kako mogu da odolim?“

„Ne, ne, nisam tako mislila“, odmahнула je Šer glavom, a košnica boje ebanovine na vrhu njene glave divlje se zanjihala. „Prosto, znaš: kada za sobom imaš tri razvoda, kao ja, čitava ta scena počne više da liči na vežbu izbegavanja morona nego na bilo šta drugo.“

Elsi se nasmešila svojoj šefici, ponovo zaključivši da se loša iskustva s muškarcima nimalo ne slažu s tom samouverenom ženom od četrdeset i nešto, odevenom u klasičnu Diorovu garderobu od glave do pete. „Imaću to na umu. Kako ide s ovim najnovijim?“

Šer je napravila grimasu dok je spuštala posudu s najnovijom mešavinom sladoleda od jabuke, cimeta i oraščića u staklenu vitrinu. „Delovao je obećavajuće sve dok nisam shvatila da živi s majkom. Četrdeset dve godine i još spava u sobi sa Hi-men tapetama.“

„Zaboga!“

„Veruj mi, sestro. Tamo napolju je džungla. Ali znaš ti mene: većito optimistični avanturista.“

Istorija veza Šer Petinger zvučala je kao upozoravajuća priča o opasnostima romantičnih izlazaka. Udata i razvedena tri puta, posle je istrpela niz beznadežnih udvarača: od vlasnika lokalnog zabavnog parka koji je imao čudnu sklonost ka lutkama u prirodnoj veličini, preko mlađanog agenta za prodaju nekretnina koji je bio ubeđen da ga progoni MI5, pa do ostarelog hotelijera zavodnika za kog se ispostavilo da je serijski bigamista. Ali ako Šer nije bila posvećena romansama, onda to niko nije bio, izdržljivo tumarajući po „Džungli morona“ u potrazi za pravom ljubavlju.

Elsi je beskrajno volela svoju šeficu, uprkos Šerinom ozloglašenom smislu za humor, koji joj je doneo zastrašujuću reputaciju u Nort lejnu. Bila je drska, sigurna u sebe i nije se plašila života – a u Elsi je pronašla srodnu dušu. Zajedno, u protekle tri godine pretvorile su nekadašnji hipi vegetarijanski kafe u živopisnom Gardner stritu, koji je Šer nasledila od ekscentrične tetke Lusi Nebeskog Cveta Petinger, u retro kafe-sladoledžinicu, u koju su nagrtale brajtonske mase bez obzira na godišnje doba.

Sandey i Šer bio je pun uspomena na pedesete i šezdesete, od fotografija Elvisa i Frenkija Valija, u zlatnim ramovima, na zidu iza pulta sa zelenim staklom, preko crno-belih karo pločica na podu, pa do replike *vurlicer* džuboksa, crno-belih kariranih stolnjaka i hromiranih stolica tapaciranih crvenom kožom. Imao je starinsku i šik atmosferu, a istovremeno bio i moderno opušten, i Elsi je volela da posmatra izraze na licima ljudi koji bi prvi put ušli u njega. Naravno, šlag na torti bila je činjenica da je sav sladoled u kafeu bio pravljen na licu mesta, u kuhinji u podrumu, gde su se nalazili velika mašina za mešanje sladoleda i ogroman